

СПРЕЧИТИ НЕСТАЈАЊЕ СРБИЈЕ

Већ годинама, у Србији умире по 30.000 људи више него што се рађа беба. Сваке године нестане по једна већа варош. Трећина становништва живи у 17 насеља која имају више од 50 000 људи. Од 4600 села, свако четврто се гаси, нестаје.

Људи у градовима немају посао, има више од милион незапослених, а у селима нема ко да ради.

Од десет радника који су без посла у градовима, више од половине могло би да се запосли на сеоским имањима.

Последњи попис говори да у 702 насеља у Србији живи мање од 100 људи.

Петина села има од 200 до 400 житеља, а само 13 села има преко 8000 становника.

Данас, у селима има 50 000 напуштених кућа, а још 145 000 повремено је ненастањено.

За 15 година, ако се овако настави, по селима ће остати само гробља. Нико не предузима ништа да се то спречи. Нема плана, нема стратегије, има само страха да нестајемо.

Демографи упозоравају да ће у Србији до 2050. бити од 1.500.000 до 2.000.000 људи мање него данас.

Србији је потребна комплетна реорганизација друштва. Основ свега су економија и раскид са постојећим системом вредности – антивредности, који разара културу, морал, породицу, а државу претвара у каљугу.

Наша деца и унуци већ одавно не знају ко су Јова Јовановић Змај и други наши врсни дечји песници, никад чули за Милоша Обилића, Бановић Страхињу, Мајку Јевросиму, Милунку Савић... Кад мало поодрасту, дочекају их „звезде“ ријалити програма.

У Народни и друге музеје, као ни у Народно и друга позоришта неће ићи, ако се и тамо не буду организовали Парови, Велика и Топла браћа, Фарма, Велики брат, Звезде гранда, Малдиви... Кад се то догоди, а хоће, јер су и наше националне институције културе пред економским колапсом, на простору између Народног музеја и Народног позоришта, за потребе Фарме, биће постављена импровизирана штала.

На месту где смо 9. марта 1991, из свег гласа, дозивали и најављивали Слободу, и јуришали у, мислили смо, коначну Победу, и над Њим, и над свима Њима, али и над Нама самима, освануће рика неког јадног говечета.

То јадно говече, тај његов усуд, та његова тиха рика, тај његов јецај, то и јесте данашња Србија, сапета у невремену у коме се, већ тридесет година, вртимо у круг, јурећи сопствени реп.

Биолошки нестајемо, духовно пропадамо. Умиру нам села, темељ нације и државе. Србија више није земља међу шљивама, нити песма међу народима. Све су српске оранице, саме као удовице, каже песник. Нит се сеје, нит се жање, Србије је стално мање.

Има ли наде за Србију? Оживети села, вратити достојанство и поштовање ратару и сточару, да буде много више колевки него нових крстача. Пољопривреда да буде локомотива Србије.

Србији је мелемно потребан култ науке, знања и културе. Да незнање и некултура, та плева духа, не буду скупље од злата.

Србија може да буде као Феникс.

Не идемо ми у Европу. Европа чека да је примимо у Србију.

Србија је у Европи. Од нас се само тражи да то, коначно, схватимо.